

GŁOS POLSKI

TYGODNIK UCHODZSTWA POLSKIEGO W AFRYCE

Nr. 11-12, - Rok 1.

16-24 GRUDNIA 1945 r.

CENA 50 cnt.

1939

1945

W uroczysty Wieczór Wigilijny, gdy zabłysznie na niebie pierwsza gwiazda i tradycyjnym zwyczajem zbierzemy się do spożycia wieczerzy, już po raz siódmy na tulaczce, - myśl nasza i najserdeczniejsze uczucia zwraca się ku Braciom w odległym Kraju, w obozach na terenie Niemiec, Włoch i Austrii i ku naszym Żołnierzom, którzy z bronią w ręku, dzieląc się opłatkiem na obczyźnie, stoją jednak nadal niezachwianie na straży interesów Rzeczypospolitej Polskiej.

Ustaliły działania wojenne. Dla wielu narodów nastąpił pokój i powrót do normalnych warunków i odbudowa zburzonych ognisk domowych. Dla innych, pokój stał się dniem nowej niewoli i przesładowania. Dla nas Polaków los nie ukazał radosnego oblicza. Pozabawieni Ojczyzny i Wolności, o którą setki tysięcy naszych najlepszych synów złożyło życie - jesteśmy nadal tulaczami na obczyźnie i niewolnikami w Kraju.

Nie tracimy jednak wiary w sprawiedliwość jutra. Z tą głęboką wiarą w zwycięstwo naszej słusznej

sprawy, w najtragiczniejszych chwilach, gdy na Krymie przehandlowano sprawę Polski, żołnierz Drugiego Korpusu łamał warowne mury Monte Cassino, obficie rosąc swą krwią ziemię włoską w marszu do Polski. Marsz ten nie został zakończony - oświadczył swym bohaterskim żołnierzom ich dowódca general Anders.

I nasza tulaczka nie została zakończona, ale od nas samych zależy powrót do wolnej Ojczyzny.

W postawie naszej i jedności będzie nasza siła. Złączeni idea nieustępliwej walki, biorąc za wzór bohaterską postawę naszego Kraju - damy oparcie tym, co walczy o prawdziwą wolność Polski.

W tym uroczystym dniu, myślami złączeni z Krajem, zaniesmy nasze modły do Boga, prosząc by to święto Narodzenia Dzieciątka Jezus, było świętem Narodzin Wielkiej, Niepodległej i prawdziwie Demokratycznej Polski. By przyszedł dzień, w którym dane nam było spędzić już we własnym domu, wśród naszych najbliższych.

Sytuacja w Polsce

Sytuacja gospodarcza Polski przedstawia się nader groźnie. Komunikacja kolejowa uległa prawie całkowitemu zniszczeniu. Trzy wielkie magistrale prowadzące z zagłębia węglowego, wzdłuż lewego brzegu Wisły, zostały już odbudowane, jednak w chwili obecnej torry kolejowe na tych liniach są dostosowywane do rozpiętości osi wagonów sowieckich.

Tymi magistralami przewożony jest polski węgiel do ZSSR. Na mocy układu handlowego polsko-sowieckiego, rząd warszawski zobowiązał się dostarczać Rosji węgiel kamienny po cenie dumpingowej 42-48 zł. za tonę, koks po 50 zł. Koszta wydobycia jednej tony węgla wynoszą 120 zł. a w Polsce cena jednej tony kształtuje się jak następuje: w Katowicach-300 zł w Warszawie-4,000 zł., w Łodzi 6,000 zł

Polska wypełnia bardzo skrupulatnie swe zobowiązania handlowe w stosunku do Rosji. Węgiel wysyłany jest w wagonach polskich, które jednak Rosja "zapomina" odesłać. Polska cierpi na brak środków lokomocji, ale na kolejach polskich widzi się często wagony polskie z świeżo namalowanymi znakami sowieckimi przyozdobione portretami Stalina.

Wykonanie umowy handlowej zawartej między tymczasowym rządem a ZSSR w okresie ostatnich 5 miesięcy wyraża się sumą 700 milionów złotych w złocie. Polska wysłała do Rosji węgla sumą 217 milionów złotych w złocie; tkanin-39,4; stali i wyrobów stalowych-19,5; obuwia-6,5; chemikaliów-5,4. Polska importowała z Rosji bawełnę na sumę 63 miliony złotych w złocie; nasion na sumę 58,9; ponadto pewną ilość tytoniu, papieru, celulozy, która przed wojną produkowaliśmy w kraju, a w chwili obecnej tak ze względu na zniszczenie lasów, jak i z braku odpowiednich urządzeń fabrycznych, Polska musi importować.

Po wstąpieniu do Polski Rosjanie uważali, że wszystko co Niemcy nie zdążyli wywieźć, im się słuszenie należy jako łup wojenny i wywieźli do Rosji maszyny, urządzenia elektryczne, fabryki i kopalnie.

Najistotniejszą cechą sytuacji w Polsce jest jednak chaos.

Warto przytoczyć spostrzeżenia znanego dziennikarza Gladwin Hilla, korespondenta New York Times, który niedawno powrócił z Polski. P. Hill twierdzi, że istniejący stan chaosu będzie bezpośrednim powodem klęski polityki sowieckiej w Polsce. Jako przykład, p. Hill podaje następujący fakt: w jednym z powiatów pomorskich zniwiarci sowieckie żyły zboże, a następnie zarówno ziarno jak i słoma zostały skonfiskowane dla armii czerwonej. Ludność powiatu, złożyła protest na ręce ministra rolnictwa p. Mikołajczyka. Odpowiedź dowódcy sowieckiego moze się wydawać nieco dziwna. Oświadczył on mianowicie, że sowieckie władze wojskowe nic o konfiskacie zboża nie wiedzą, i prawdopodobnie zostało ono skradzione przez "bandy Własowa." Po dzisiejszym nie wykryto sprawców rzekomej kradzieży i zrabowanego zboża.

Ten sam dziennikarz pisze, że mimo braku artykułów pierwszej potrzeby i surowców w kraju, Polska eksportuje prawie całą swą produkcję do Rosji. Prasa polska w kraju która jest bebenkiem propagandy sowieckiej, stara się za wszelką cenę wzbudzić nienawisć narodu polskiego do zachodnich aliantów, podkreślając bezustannie, że Polska została uwolniona spod jarzma niemieckiego dzięki bohaterstwu żołnierzy sowieckich. Po wizycie ministra spraw zagranicznych rządu warszawskiego w Waszyngtonie, p. Rzymowskiego, prasa warszawska rozpoczęła gwałtowną ofensywę antybrytyjską, twierdząc, że Wielka Brytania domaga się zapłaty za koszt utrzymania Polskich Sił Zbrojnych, co jest zresztą niezgodne z prawdą. Prasa warszawska przeciwstawia stanowisku Wielkiej Brytanii "wspaniałomyślność" Stalina, który miał się rzekomo wyrazić, że za wyskolenie i wyposażenie Polacy zapłacili przelaną krwią. Sytuacja na ziemiach zachodnich przedstawia się tragicznie. Propaganda moskiewska nawołuje Polaków do zajmowania prowincji niemieckich które Rosja "podarowała" Polsce, gdyż mogą one być Polsce na Konferencji pokojowej odebrane. Kierowani na zachód

Polacy z za linii Curzona, po przybyciu do miejsca przeznaczenia padają najczęściej ofiarą zwykłego rabunku i grabieży.

Zima w Polsce zapowiada się bardzo ciężko, gorzej nawet niż w Niemczech. Według oficjalnych danych około 800.000 ludzi mieszka w piwnicach i ziemiankach, a liczba ta może się zwiększyć w związku z napływem uchodźców. Zapowiedziana od dłuższego czasu repatriacja obywateli polskich wywiezionych w głąb ZSSR w latach 1939-1941, dotychczas się nie rozpoczęła. Prasa warszawska stara się usprawiedliwić postępowanie Rosji w początkach wojny i tak np. w "Głosie Warszawskim" czytamy, że: rząd sowiecki, przewidując, że wschodnia część Polski stanie się w przyszłości terenem ciężkich walk, aby uchronić ludność polską znajdującą się na tych ziemiach przed okropnościami wojny, postanowił wysłać ją w głąb ZSSR."

Tym którzy zaznali troskliwości sowieckiej w latach 1939-1942, obrona tego rodzaju wydaje się mocno naiwna.

Jak wynika z raportów sanitarnych stan zdrowotny Polaków w kraju stale się pogarsza. Pomoc UNRRY jest niewystarczająca. W ciągu ostatnich 6 miesięcy UNRRA dostarczyła Polsce artykułów żywnościowych na kwotę 25 milionów dolarów, czyli po 1 dolarze na głowę. Jest to kropla w morzu, tym bardziej, że tegoroczne zniwa dały 67% w stosunku do zbiorów przedwojennych. Brak opalu, odzieży i złe odżywianie przyczyni się do zwiększenia liczby zgonów. W ciągu ostatnich miesięcy, jak wynika z oficjalnych danych umiera na gruźlicę miesięcznie 10,000 Polaków. Istnieją poważne obawy wybuchu różnych epidemii w okresie zimy.

Do Uchodzców Polskich w Afryce

Z okazji Świąt Bożego Narodzenia i Nowego Roku składam wszystkim krótkie życzenia, byśmy doczekali wreszcie chwili, w której będziemy mogli wrócić do naszej naprawde Wolnej Ojczyzny.

Powrót dla nas będzie tylko wówczas możliwy, gdy w Kraju zaistnieje poszanowanie prawa i godności człowieka, poszanowanie przekonanych politycznych i swobód religijnych i gdzie zasady

demokracji znajda pełne zastosowanie, a rząd będzie wyrazem prawdziwej woli naszego Narodu.

Kazimierz Chodzikiwicz
Główny Polski Doradca

Do P.P. Nauczycielstwa, Pracowników Administracji Szkolnej oraz Młodzieży Szkół Polskich w Afryce

Gdy pierwsza gwiazda zabłyśnie na niebie afrykańskim, zbierzemy się, aby wspominać dawne wigilijne wieczory, aby składać sobie życzenia świąteczne, życzenia rychłego do Kraju powrotu.

Pomyslny wtedy o tym, że zwycięstwo oresa to ledwie początek nowej walki o światą przebudowę. I pomyslny o tym, że nie ma powrotów.

Nie ma już miast, któreśmy opuścili, bo tam gdzie jedne mury runęły, stanęły mury nowe. Dzieląc nas będą i te mury zburzone miast naszych i te inne które podwignięto. Nie ma powrotów, bo nie w miłą sercu przeszłość nam patrzeć - ale w surowe i trudne jutro. Modlmy się więc, aby ta gwiazda wigilijna była zwiastunem przemian rado-

nych i straszliwych, które wstrząsnęły światem, kiedy nauczanie zaczęło się, który odwrócił się od moźnych i dlon wyciągnął ku ponizonym i skrzywdzonym.

Szesc razy w czasie ubiegłej wojny lamalismy się opłatkiem. Nadchodzi siodma gwiazdka. Jesteśmy jedynymi sojusznikami, dla których dom jest ciągle jeszcze marzeniem, dla których i tegoroczne świąta Bożego Narodzenia będą bolesnym wspomnieniem. Nie ma w nas, bo być nie może, żadnej radości z tego tradycyjnego zachowanego opłatka, wyszukanej gdzieś choinki i przygarniętych, najczesciej obcych dzieci. Jest jednak wiara, która może dziś ukryta, własnie u Zlobka stanie się najmocniejsza, oczywista.

Zastanawiając się czego Wam życzyć na te Świąta Narodzenia Panskiego i na nadchodzący Nowy Rok 1946, myśle, że wszystkim w czyich zylach płynie polska krew, mogę życzyć: Oby ten Nowy Rok przynosił Polsce prawdziwą wolność i zadoscuczynienie za lata tak bezmiernych ofiar a światu całemu odrodzenie duchowe oraz, prawdziwy i trwały pokój. Obyście doczekali tej chwili, gdy w Polsce zająśnieją znowu choinki, choćby na ruinach i gdy dzieci nasze znowu będą mogły być dziećmi."

Wierzmy, że i u nas rozspiewa się i spełni nareszcie koleda:
"POKOJ LUDZIOM DOBREJ WOLI"...

Delegat Min. W.R. i O.P.
S. SZCZEPANSKI.

Kazimierz Chodzikiwicz

Nie pisze tego artykułu dla wybranych, lecz z myśla o mieszkańcach naszych Osiedli, pragnąc odpowiedzieć im chociaż czesciowo na frapujące pytanie "co dalej?" - pytanie na które daremnie dziś wszyscy szukamy odpowiedzi.

Rzuceni tu, w najodleglejsze zakatki Afryki, nie wszyscy zdajemy sobie sprawę z faktu, że obecny stan naszego bytowania nie da się utrzymać na czas dłuższy.

Pozbawieni własnych domów i Ojczyzny, znaleźliśmy tu schronienie podczas zawieruchy wojennej. Wdzieczni jesteśmy za gościnę i opiekę, jednak musimy

CO DALEJ?

zdać sobie sprawę, że gospodarze nasi chętnie pozbyliby się kłopotów związanych z naszym obecnym pobytem w kolonii. Sa to trudności nie tylko materialne, ale może ważniejsze bo związane z ich polityką kolonialną. I trudno się dziwić naszym gospodarzom, że staraja się zlikwidować problem uchodźczy w Afryce, pragnąc powrócić do normalnej, pokojowej pracy na tych terenach.

My ze swej strony, może z bardzo małymi wyjątkami, pragniemy już jak najszybciej powrócić do naszego Kraju. Wytworzona sytuacja uniemożliwia nam jednak powrót do Ojczyz-

ny w tych warunkach. Nie my ponosimy odpowiedzialność za stan, który uniemożliwia nam powrót do Kraju, rządzonym przez reżim, którego nie stworzył Naród Polski. Jesteśmy tylko odbiciem opinii całego społeczeństwa polskiego w Kraju, które nie ma zaufania do narzuconego sila tak zwanego "tymczasowego rządu," który nie reprezentując interesów Polski, jest agentura obcego państwa wyniszczająca moralne i fizyczne sily naszego Narodu. To też nasi gospodarze powinni i muszą zrozumieć okoliczności i przyczyny, które wzbraniają nam (c. d. na str. 4 - ej)

(c. d. ze str. 3 - ej.)

powrócić w rodzinne strony i wziąć się do pracy nad odbudową zniszczonych ognisk domowych. Nie jest to kaprysem uchodźstwa; wytworzona sytuacja polityczna zaistniała przy współdziałaniu i za zgodą naszych Sojuszników. Nie winimy Narodu Brytyjskiego za to, bo wiemy dobrze, że opinia publiczna Wielkiej Brytanii protestowała, uważając obecny stan rzeczy w Polsce za wielki błąd polityczny a wiele wybitnych osobistości świata brytyjskiego dąży do naprawienia tego błędu. Wiemy ze smutnego doświadczenia, że w polityce decyzje ludzi dzierżących ster rządów nie zawsze są wyrazem opinii ogółu społeczeństwa. Polityka kroczy krętymi drogami a najwybitniejsi mezoowie stanu popełniają również błędy. Polacy byli zawsze romantykami w polityce, to też w historii naszej niejednokrotnie przeżywalismy rozczarowania i kleski. Zapominalismy, iż narody i państwa rządzą się własnym egoizmem i nie poświęcają w polityce własnych interesów dla cudzego dobra. Tak było dawniej i jest obecnie.

Powracając do naszego problemu uchodźczego, na podstawie autorytatywnych wyjaśnień ze strony brytyjskich czynników rządowych tak w Londynie jak i w koloniach afrykańskich, wiemy, że na terenach tych ma być zlikwidowane uchodźstwo czasu wojny. Uchodźcy greccy zostali już repatriowani. Nasz pobyt zarówno w osiedlach jak i poza osiedlami nie może być również obliczany na czas dłuższy. Z sytuacji tej musimy sobie jasno zdać sprawę, unikając najgorszego: nieswiadomości lub złudnych nadziei. Musimy spojrzeć prawdzie w oczy i przygotować się do rzeczywistości.

W obecnej chwili tak centralne władze brytyjskie w Londynie jak i tutejsze, zdają sobie doświadczeni sprawę, że w osiedlach polskich w Afryce tylko bardzo nikły procent uchodźców pragnie powrócić do Kraju w obecnych warunkach. Ponieważ nikt nie jest w tej chwili w możności przewidzieć jak długo potrwa obecny stan w Polsce i czy zapowiedziane wybory w Kraju odbędą się w zupełnej swobo-

dzie, nasuwa się siła faktu pytanie: Co dalej?

Nasi gospodarze na pytanie to dali odpowiedź nie zbyt dla nas pomyslną. Zgadza się na nasz pobyt przez rok 1946 - ty, lecz już następny rok jest pod znakiem zapytania.

Co do kosztów utrzymania w przyszłości osiedli polskich toczą się obecnie pertraktacje w Waszyngtonie i w Londynie. Prawdopodobnie pod względem finansowym przejmie nas niedługo U.N.R.R.A. Konferencje jakie się odbyły niedawno w Nairobi wskazują, że w wypadku przejęcia nas przez U.N.R.R.A. nie zajdą poważniejsze zmiany. Szkolnictwo i Oświata pozostaną nadal bez zmian, ale niewątpliwie zostanie przeprowadzona reorganizacja innych działów ze względów oszczędnościowych. Administracja ma pozostać w rękach brytyjskich. I tu również musimy sobie zdawać sprawę, że utrzymywanie nas przez U.N.R.R.A. nie może trwać dłużej jak przez rok a najwyżej dwa lata. Wiem, iż większość z nas wierzy, że do tego czasu muszą zajść zmiany na horyzoncie politycznym Europy, że musi się zmienić sytuacja w naszym Kraju, lecz ktoż może dać dziś jakiegwarancję?

Daj Boże tak przez nas upragnionych zmian, ale sytuacja obecna może przeciągnąć się na cały szereg lat. I coż będzie wówczas dalej?

Jak na początku wspomniałem, gospodarze nasi wypowiedzieli się zupełnie wyraźnie, że przeciwni są pobytowi naszemu przez czas dłuższy w Afryce. Jasno z tego wynika, że chcąc rozwiązać problem uchodźstwa polskiego w Afryce, dla tych którzy nie zgodzą się na repatriację należy znaleźć miejsce poza Afryką, gdzie jednak, trudno w tej chwili przewidzieć.

Jak nam wiadomo po cofnięciu przez Wielką Brytanię uznania naszemu legalnemu rządowi, został utworzony tak zwany Tymczasowy Komitet Szkarbowy dla Spraw Polskich w Londynie, w którym stronę polską reprezentują były ambasador E. Raczyński. Komitet ten rozpoczął już pewne starania o przyjęcie uchodźstwa polskiego przez inne kraje, w szczególności amerykańskie.

Sprawy te jednak nie są łatwe ani też nie mogą być szybko załatwione. Pertraktacje z rządami poszczególnych państw wymagają dużo czasu. To jest jedna strona tego zagadnienia, które musi rozwiązać tymczasowy Komitet dla Spraw Polskich, jako czynnik uznany przez Wielką Brytanię i upoważniony do opieki nad uchodźstwem polskim.

Druga strona, niewątpliwie najważniejsza to przygotowanie się uchodźstwa do nowych warunków życia w przyszłości. Musimy ten już krótki okres wykorzystać w całym tego słowa znaczeniu. Musimy sobie uświadomić, iż chwila gdy warunki polityczne nie pozwolą nam powrócić do Kraju i przejmie nas inne państwo, skończy się czasy osiedlowe, że o dachu nad głową i utrzymaniu będziemy musieli sami myśleć i zdobywać warunki życia własną pracą. Sprawa przesiedlenia nas łączy się ściśle z demobilizacją naszej armii, w której znajduje się w tej chwili duży procent meżów, ojców i braci czy krewnych posiadających rodziny w osiedlach afrykańskich. Narażenie nie wskazuje na to, by demobilizacja miała wkrótce nastąpić. Ale do tego nowego życia trzeba się na wszelki wypadek przygotować. Niewątpliwie jeżeli chodzi o starców, osoby chore, niezdolne do pracy, to w wypadku przesiedlenia zostanie zorganizowana specjalna opieka nad nimi. Można liczyć w tym względzie na pomoc Polonii Amerykańskiej i innych organizacji dobroczynnych. Ogół uchodźstwa musi zrozumieć, że kwestja pracy będzie kwestją życia. I dlatego obecny nasz pobyt w Afryce musimy we własnym dobrze zrozumianym interesie wykorzystać na naukę jakiegos fachu o ile go nie posiadamy, by zdobyć kawałek chleba w przyszłości. Osoby nie posiadające fachu, lub określonego zawodu, znalazłyby się w trudnej sytuacji, gdyż nie mogą liczyć w przyszłości na bezpłatne utrzymanie. Zagadnienie pracy i posiadania fachu dotyczyć będzie w równej mierze w wypadku powrotu do Kraju. Pozostaje ponadto sprawa znajomości jakiegos języka obcego. Zapewne trudno w tej chwili przewidzieć znajomość jakiego języka będzie nam po-

(c.d. na str. 10 - ej.)

Witold Domanski
(Koresp. własna z Wloch.)

Pomnik poległych żołnierzy Dywizji Karpackiej

Poprzez Apeniny, poprzez Rzym poprzez Via Casilina, pamiętna szosa Nr. 6 prowadzi znaki Dywizji Karpackiej aż na poszarpane skały Monte Cassina. Długi korowód samochodów wiozących żołnierzy podąża na południe. Ma się wrażenie, że wojna na froncie włoskim odbywa się po raz drugi, tylko... w odwrotnym kierunku.

Ale dzisiaj nie padnie już zadany wystrzał. Dzisiaj Karpatczycy zgromadzą się na szczycie Klasztornej Góry, aby stanąć w obliczu strzelistego monumentu poświęconego pamięci poległych na froncie włoskim karpackich towarzyszy broni.

Ślady walk o linię Gustawa topnieją z dnia na dzień. Zbliżają się szczyty w domach wiesniaczych nad Garigliano. Czolgi niemieckie rozbiegane są przez okolicznych kowali na stal. Bada z nich, bez poetyckiej retoryki plugi i lemiesz. Grzedy winnic i żagony ziemi uprawnej pokryły na nowo swą symetrią wczorajsze pola bitwy. Wiesniacy, jak pracowite pajaki osnuły ziemię pajęczyną pracy.

Z tak zwanego 'miasta' Cassina na szczyt góry prowadzi wąska i kręta ścieżka. Karłowolna i z rzadką uczeszcza w ciągu ubiegłych miesięcy przeistoczyła się dzisiaj w arterię o pierwszorzędnym znaczeniu. Zandarm na skrzyżowaniu dróg, przepisowo ubrany w biały pas, biała czapka i białe spinacze co chwila podniesieniem ręki to błogosławi przejeżdżające samochody, to skazuje je na zakrzepnięcie w bezruchu.

W powietrzu jest coś z nastroju święta. Odsświetlone ubrani wiesniacy z San Vittore i Vairano wspinają się mozolnie na szczyt góry, aby spojrzeć na pomnik, który choć jest dla nich kwiatem z obcej gleby na wieki jednak tu wśród nich pozostanie. O lo-tej większość gości i delegacje są już u stop pomnika. Dowódca Dywizji od wczesnego rana dogląda przygotowań. Organizacja działa jednak sprawnie nie przysparza kłopotów.

O godz. 11, 45 przybywa na szczyt Dowódca Korpusu General Anders. Wraz z naczelnym dowódcą nowozelandzkim, gen. Freybergiem i w asyście wyższych oficerów brytyjskich, francuskich i polskich, zostaje powitany przez Gen. Duchę a następnie przechodzi przed frontem kompanii sztandarowej. Z kolei goście zajmują przed ołtarzem ustawionym na stopniach wiadaczych monumentów, a Dziekan Korpusu, Ks. Pralat Cien-ski, odprawia solenna Mszę Sw. za poległych towarzyszy broni.

W czasie nabożeństwa podniosłe kazanie wygłasza proboszcz Dywizji Karpackiej Ks. Joniec.

Nastroj nabożeństwa, słuchanego w głębokim skupieniu, potęguje jeszcze piękny śpiew Prokopieniego. Słyszymy w jego wykonaniu pieśń "O Panie," która w czasie szesnastoletniej polskiej Odyssei stała się bliska nam wszystkim, słyszymy "Marsz Żalobny" Chopina.

Po Mszy Sw. obok wstęgi biało-czerwonej, zamykającej drogę do obelisku stanął Dowódca Dywizji i zwrócił się do zebranych w następujących słowach:

"Panie Generale, Panie Ambasadorze, Ekscelencjo, Księżo, Biskupie, Szanowni i mili goście, Koledzy!

"Sa ludzie i sa prace ludzkie tak silne i tak potężne ze śmierć przewycięzają i obcuja między nami."

Słowa wyjęte z przemówienia Marszałka Piłsudskiego na dziedzińcu Wawelu w czasie powitania prochów Słowackiego, który potęgą twórczości swego ducha sprawił, że stał się żywą postacią dla całej potomości polskiego narodu.

Miejsce, na którym stoi pomnik poległych Dywizji Karpackiej tak zwane wzgórze 593 było przedmiotem najzacieklejszych walk na odcinku 3 Dywizji Karpackiej, a tam gdzie widzimy krzyż, pomnik 5 K. D. P., na wzgórzu 575, krwawiła się 5 Dywizja Kresowa.

Od 11 do 18 maja 1944 r. na odcinku całego 2 Korpusu, śmierć zbierała obfite żniwo.

18 maja 1944 r. o godz. 9.20, 3 Dywizja Karpacka zatknęła sztandar na ruinach historycznego Klasztoru Monte Cassino.

Mimo tego, że osobiście brałem żywy i czynny udział w bitwie, dzisiaj gdy stoję tutaj i patrzę na to pobojowisko, na którym króluje majestat ofiary i pełnego poświęcenia walczących i ginących żołnierzy w imię lepszego jutra Polski.

Żołnierze ci szli do szturmowania własnie po uchwałach krymskich, które tak głęboko zraniły nam serca, ale każdy z nas wiedział wówczas, że własnie wtedy, gdy było nam tak ciężko trzeba było żeby Polska szła nadal z rozwiniętymi sztandarami walki o Wolność i trzeba było żeby cały świat o tym wiedział, że w koncowym rozrachunku tej wojny zatriumfuje ostatecznie sprawiedliwość i zwycięza idea, o którą walczy ludzkość od wieków: o równą prawa do pracy i szczęścia osobistego.

To są idee, które prowadziły nas od 1939 r. po różnych frontach i które kazaly żołnierzowi polskiemu walczyć i ginąć pod Monte Cassino i wszędzie indziej gdziekolwiek tylko żołnierz polski walczył.

Wydaje mi się, że proste i głębokie słowa wyryte na pomniku poległych oddają najgłębiej idee walki:

"Za Wolność Waszą i Naszą
My żołnierze Polscy
Bogu oddaliśmy ducha
Ziemi Włoskiej ciało
A serce Polsce."

Czyny tych ludzi, którzy zgineli w imię miłości Ojczyzny "sa tak silne i potężne, że śmierć przewycięzają i żyją obcuja między nami."

Każdy naród ma swoje wielkie dzieła pomniki, które stanowią jego dumę narodową i jego siłę duchową dla życia Narodu na przyszłość. Świadcza one również o dorobku Narodu na rzecz całej ludzkości.

(c. d. na str. 6-ej)

(Dok. ze str. 5-ej.)

Ten wkład Polski na rzecz całej ludzkości stanowi nasza chluba: Grunwald, Wieden, Warszawa, 1920 r. Zwyciestwa te uratowały Europę od zagłady.

Rok 1939 dał dziewięć miesięcy czasu Aliantom zachodnim i Rosji również na przygotowanie się do obrony. Bez przesady stwierdzić można, że dzięki temu "Battle of Britain" została wygrana. Ta sama idea kała się bic 1 Dywizji Grenadierów we Francji, do ostatniego naboju.

Idea ta kała się bic się Brygadzie Karpackiej w Tobruku i na piaszkach libijskich, idea ta wiodła 2 Korpus we Włoszech i przyswierała we Francji Belgii, Holandii 1-szej Dywizji Pancerniej, podczas gdy Lotnictwo polskie i Marynarka od 1939 r. bez przerwy biera udział w walkach. Dla tych samych celów powstała Warszawa w r. 1944, której żar i gorący płomień targnął sumieniami świata ale ich nie zapalił.

Taki jest duch dziejów Polski.

Jest to najbardziej realny wkład Polski do tej wojny i dorobek na rzecz wszystkich mniejszych narodów.

Polska w tej wojnie ma pełne prawo do tytułu mocarstwa, mocarstwa moralnego - bo żaden inny Narod nie przelał tyle krwi w imię najsłachetniejszych ideałów, które są fundamentem świata chrześcijańskiego i nie wykazał tyle nieugiętości i mocy charakteru, pomimo najsrozszych okrucieństw okupantów, w trwaniu na raz powziętym stanowisku.

Wielkość narodu mierzy się nie tylko wielkością przestrzeni i ilością głów i armat, ale przede wszystkim miarą jego dorobku i wkładu na rzecz całej ludzkości.

Polska cierpi na miarę Chrystusowa i dlatego doczekamy się wielkiego dnia Zmartwychwstania.

Z krwi tej, która tak obficie zrosiła pola walk na wszystkich

frontach tej wojny i od której maki na Monte Cassino stały się czerwienią, zrodzi się nasza Przyszłość i Wielkość, jak mówi Wierzyński w "Modlitwie za Umarłych."

"Z krwi ich i z mak nad miasta-NAD GRUZY,
Gorzkim rozwiane dymem,
Los nasz się dzwigał wysoko,
I stoi przed nami olbrzymem."

Przed nami walczyli tutaj i gineli: Francuzi, Amerykanie, Anglicy, Nowo Zelandczycy i Hindusi. W obliczu tej wielkiej ofiary, jaką złożyli wszyscy tutaj polegli żołnierze w imieniu wspólnej sprawy oddajmy im w skupieniu cześć i hold.

Pomnik ten powstał a sumptem wspaniałych żołnierzy Dywizji Karpackiej. Dumni jesteśmy, że zdobyliśmy się na tak piękne dzieło kultu i pamięci dla naszych poległych.

I dlatego dziękuje wszystkim żołnierzom Dywizji.

Projekt pomnika i jego wykonanie powierzone było kpt. Zandfowskiemu i jemu, jak również wszystkim żołnierzom, którzy tu razem z nim nad budowę pomnika pracowali serdecznie dziękuje.

Dziękuje również Jego Ekscelencji Ks. Biskupowi Opatowi Diamare za wyrażenie zgody na budowę pomnika na terenie własności OO. Benedyktynów; dziękuje również p. Generalowi Gloues, komendantowi 3-go Dystryktu, oraz Brygadierowi Cripps, dowodcy 56 Area wraz ze sztabem, za życzliwość i pomoc materialną".

Następnie zwracając się do Dowodcy Korpusu, Gen. Duch powiedział: "Drogi Generale! Ty, jako Dowodca Korpusu przeżywałeś wraz z nami pamiętne dzieje walk o Klasztor i dowodziłeś nami w tej historycznej bitwie. Przeżyłeś

z nami blaski i cienie, przeżyłeś z nami ostateczne wielkie zwycięstwo, które okryło nieprzemijającym blaskiem chwały imię Polski w świecie.

Proszę o przecięcie wstęgi i odsłonięcie pomnika, by trzymał straż nad tym pobożowiskiem przez wieki całe, a może i tysiąclecia i by świadczył przed światem całym, jakimi drogami Polacy szli do Polski."

Dowódca Korpusu przyjmując z rak Gen. Duchy nożyce do przecięcia symbolicznej wstęgi, wygłosił krótkie przemówienie, które przytaczamy w obszernym skrócie:

"W historycznej bitwie na Monte Cassino, Dywizji Karpackiej przypadł ten właśnie szlak wiodący przez 593. Tak zdarzył los. Tu, wśród bezdroży, wśród niezliczonych pól minowych i kamieni, Dywizja wywalczyła sobie zwycięstwo.

Ten pomnik jest pomnikiem naszych braci. Oni ginąc tutaj mieli w oczach wizję Polski z Wilnem i Lwowem. Dla polskiego serca są to dzielnice z Polską nierozłączalne.

Tutaj na tej fortecy zamykającej drogę do Rzymu, przelala się krew nie tylko polska. Gineli tutaj żołnierze brytyjscy, amerykańscy, hinduscy, francuscy i nowozelandzcy. Niech odsłonięcie tego pomnika będzie symbolem, że krew przelana wspólnie stwarza związki silniejsze niż koniunktury polityczne.

Niech ten pomnik poległych naszych towarzyszy broni będzie zarazem świadectwem naszej niezłomnej wiary w zwycięstwo w walce jaka jest przed nami.

Zwycięzimy! Zwycięzimy, dzięki tej najlepszej, czerwonej krwi, przelanej ku chwale Ojczyzny."

Kronika tygodniowa

Niewatpliwie największa sensacja polityczna ub. tygodnia, był nagły powrót do Moskwy marszałka Stalina. Jak wynika z oficjalnego komunikatu, Stalin po odbytej kuracji na Krymie, powrócił w ubiegły wtorek do Moskwy i objął urzędowanie.

Czy przyczyna tak długiej nieobecności na Kremlu Czerwonego Dyktatora Rosji była istotnie jego choroba? Kraza uporczywe pogłoski, że nieobecność Stalina była wybiegiem politycznym, mającym na celu uniknięcie sugerowanego spotkania "Truman-Attlee-Stalin."

Z chwila, gdy pod naciskiem Stanów Zjednoczonych i Wielkiej Brytanii doszło do konferencji moskiewskiej "Byrnes-Bevin-Molotow," dłuższe ukrywanie się Stalina na Krymie było już niepotrzebne.

Powracając do spotkania "Małej Trojki" - to kółka polityczne Zachodu oceniają je jako ponowną próbę osiągnięcia porozumienia z Rosją Sowiecką. Po zerwaniu przez wschodniego partnera konferencji pięciu ministrów spraw zagranicznych w Londynie, wiele palących zagadnień międzynarodowych stanęło na martwym punkcie. Fiasco konferencji londyńskiej niewatpliwie w dużej mierze przyczyniło się do powiększenia panującego w Europie chaosu.

Sprawa porozumienia z Rosją Sowiecką była od pierwszej chwili i jest nadal oceniana przez Mocarstwa Zachodnie jako problem przyszłego pokoju. To też w oficjalnych wypowiedziach meżow stanu Wielkiej Brytanii i Stanów Zjednoczonych wielokrotnie podkreślano konieczność ponownego i jak najszybszego spotkania ministrów spraw zagranicznych.

Polityka Rosji Świeckiej stale zmierzająca do izolacjonizmu starannie unikała spotkań o charakterze oficjalnym. To też by doprowadzić do obecnej konferencji Wielka Brytania i Stany Zjednoczone i w danym wypadku musiały ulec zadaniom Rosji wyeliminowania z obrad w Moskwie dwu partnerów: Francji i Chin.

Uznając konieczność tej decyzji opinia publiczna niemniej bez entuzjazmu przyjęła ten powrót Wielkich Mocarstw do obrad na wzór 'Wielkiej Trojki'. Wydarzenia w Europie i na Dalekim Wschodzie wykazały jasno, jak dalece tego rodzaju sposób rozstrzygnięcia zagadnień międzynarodowych okazał się w skutkach zgubnym.

Kółka polityczne do spotkania Byrnes, Bevin, Molotow, ustosunkowały się wybitnie pesymistycznie wskazując na fakt nieobecności prezydenta Trumana, który odmówił osobistego udziału nie chcąc zapewne angażować swego autorytetu i zastrzegając sobie prawo odrzucenia ewentualnych uchwał moskiewskich. To stanowisko prezydenta Trumana wskazuje, że Mocarstwa Zachodnie z dużą rezerwą odnoszą się do wyników ponownej próby znalezienia wspólnej płaszczyzny w stosunkach z Rosją Sowiecką. Wśród licznych komentarzy na temat rozmów moskiewskich, w Londynie i Waszyngtonie, ta ponowna próba uratowania współpracy trzech wielkich mocarstw, jest tam dziś również oceniana jako próba uratowania Organizacji Zjednoczonych Narodów. Gdyby pierwsze zgromadzenie wyznaczone na dzień 12-ego stycznia w Londynie miało odbyć się w obecnej sytuacji i atmosferze, to nie można spodziewać się żadnych osiągnięć konkretnych, a zebranie Organizacji stało by się jedynie demonstracją istniejących rozbieżności pomiędzy Zachodem i Wschodem.

Co przyniesie konferencja moskiewska? Aczkolwiek w sprawie spotkania nie wydano żadnego oficjalnego komunikatu, przewiduje się, że na porządku dziennym obrad znajdzie się w szczególności zagadnienia dotyczące energii atomowej, Persji, kontroli nad Japonią, Balkanów, gdzie w wpływowych kółkach politycznych Stanów Zjednoczonych wywierany jest nacisk na prezydenta Trumana w kierunku nieuznania obecnych rządów. Niewatpliwie będzie poruszana sprawa traktatów pokojowych, Dardaneli, w

sprawie których Rosja do tej pory nie wypowiedziała się co do planu amerykańskiego, a na który Turcja zasadniczo wyraziła swą zgodę. Pozostaje również sprawa Niemiec. Sprawa kontroli nie będzie mogła być pominięta pomimo, że p. Bevin podkreślał, że bez udziału Francji nie mogą być prowadzone na ten temat dyskusje. Ze strony Ameryki wysuwane są żądania zmiany decyzji poczdamskiej, czemu sprzeciwia się jednak Wielka Brytania, mając poparcie Rosji, która za wszelką cenę nie dopuszcza do rewizji uchwał poczdamskich. Należy zwrócić uwagę na fakt, że prasa moskiewska prowadzi gorączkową kampanię przeciwko wszelkim projektom rewizji decyzji powziętych w czasie wojny.

W zakończeniu naszej kroniki tygodniowej musimy poruszyć sprawę Persji, gdzie sytuacja nadal się komplikuje. Radio moskiewskie podało tekst deklaracji ogłoszonej przez rząd Aserbejdżanski powołany do życia przez nowo wybrany parlament. Tymczasem oddziały powstancze wyposażone w uzbrojenie i poparcie Rosji, opanowały szereg garnizonów rządowych i zajęły 40 miejscowości w okolicach Thebrysu.

W Chinach trwa nadal regularna wojna. W kółkach politycznych zwracają uwagę na apel prezydenta Trumana, który wzywając naród chiński do zaprzestania bratobójczych walk wyraził żądanie, by rząd marszałka Chiang-Kai-Sheka rozszerzył swe ramię przez wprowadzenie czynników bardziej demokratycznych. W kółkach politycznych duże wrażenie wywołało zawarcie umowy chińsko-sowieckiej w sprawie administracji sowieckiej w Mandzurii. W Egipcie opublikowano tekst noty rządu egipskiego, który domaga się od rządu Wielkiej Brytanii rewizji paktu przyjazni brytyjsko-egipskiej z roku 1936-tego. Ponadto rząd egipski domaga się natychmiastowego wycofania wojsk brytyjskich, które miały przebywać w Egipcie do roku 1956. (ski.)

PRZEGLĄD PRASY

Polska Agencja Telegraficzna, zamieszcza w komunikacie Nr. 5 co następuje: "Zażywczej dobrze poinformowany dziennikarz amerykański F. Kuh, korespondent dziennika nowojorskiego "P.M." w korespondencji z Londynu pisze, że w czasie rozmowy Bevin-Rzymowski, minister brytyjski wyraził zastrzeżenie, co do przesunięcia zachodnich granic Polski do rzek Odra i Nissa. P. Bevin wyraził nadzieję, że pogląd Wielkiej Brytanii na sprawę zachodnich granic Polski będzie w Warszawie szczegółowo wzięty pod uwagę. Minister Bevin, zdaniem dziennikarza amerykańskiego powstrzymał się od dokładnego sprecyzowania, jakie granice na zachodzie Polska powinna posiadać. Wiadomym jest, pisze p. Kuh, że zdaniem rządu brytyjskiego, Polska powinna zrezygnować z Dolnego Śląska, pozostawiając Wrocław po stronie niemieckiej. Rzymowski miał podkreślić, że nawet przy zachodniej granicy opartej na Odrze i Nissie, Polska będzie jedynym sprzymierzencem, który wyjdzie z wojny ze zmniejszonym terytorium.

Jak wynika z korespondencji dziennikarza amerykańskiego, p. Bevin miał wskazać również Rzymowskiemu na życzenie Wielkiej Brytanii, aby w Polsce zapanała prawdziwa demokracja, aby rozpisane były wolne wybory aby istniała wolna prasa i inne swobody obywatelskie. Rzymowski miał podkreślić, że istnieje ścisły związek między wyborami a uznaniem zachodnich granic. Dopóki granice nie będą ostatecznie ustalone, dopóty, zdaniem Rzymowskiego, nie będzie możliwe przeprowadzenie wyborów, ponieważ obywatele polscy na zachodnich terytoriach, muszą mieć również prawo głosowania.

W "Tygodniku Obozowym A. P. W." z dnia 2 grudnia znajduje się następująca wiadomość:

"Wbrew pogłoskom o usunięciu jej przez czynniki sowieckie, okazuje się, że Wanda Wasilewska dalej "działa." Widzimy to z niektórych numerów miesięcznika "Słowianie" wydawanego przez Moskwę. Wasilewska rozwija w tym piśmie ideologię pansłowiańska, której pionierem jest Stalin. Poza tym - jak się dowia-

dujemy z "Prawdy", Wasilewska rozwija nadal swą działalność literacką, przy czym ostatnia powieść, która pisze, jest "Ziemia słoneczna" z życia ludniowej Ukrainy sowieckiej, a trzeba podkreślić, że Wasilewska operuje szczególnymi pojęciami: gdy mówi "ojczyzna" oznacza to Rosję, gdy zaś mówi "ziemia" może to czasem oznaczać Polskę.

Prasa polska w Stanach Zjednoczonych zamieszcza odpowiedź prezydenta Trumana na pismo prezesa Kongresu Polonii Amerykańskiej w sprawie złego traktowania Polaków przez amerykańskie władze wojskowe w Niemczech. List Prezydenta Trumana brzmi jak następuje:

"Stany Zjednoczone nie zamierzają przyczynić się do repatriowania Polaków z Niemiec wbrew ich woli. Czynione są ułatwienia jedynie tym, którzy pragną powrócić do Polski. Amerykańskie władze wojskowe robią wszystko, co leży w ich mocy, by poprawić warunki bytu osób wysiedlonych, znajdujących się w Niemczech. Celem lepszego rozdziału żywności, oraz zorganizowania opieki i pomocy lekarskiej, konieczne jest skoncentrowanie wysiedlonych osób w większych ośrodkach, jak koszary, lub inne budynki publiczne. Dozor nad tymi budynkami sprawują sami wysiedlenci, pod minimalną kontrolą władz wojskowych.

Okazywane jest daleko idące zrozumienie dla ich chęci porozumienia się z rodzinami i znajomymi, przebywającymi poza granicami Niemiec. Zanim jednak normalna łączność będzie zorganizowana, trzeba będzie pokonać wiele przeszkód natury politycznej, gospodarczej i wojskowej. Podjęte zostały jednakże i w tym kierunku odpowiednie kroki, i mamy nadzieję że wkrótce zostaną ogłoszone zarządzenia o udostępnieniu wysiedlencom odpowiednich możliwości komunikacyjnych.

Aczkolwiek możliwości zatrudnienia są ograniczone, tym nie mniej osoby wysiedlone, znajdujące się na terenie strefy amerykańskiej w Niemczech mają możliwość dobrowolnego przyjmo-

wania zatrudnienia, jakie się nadarzają. Czynione są wysiłki dla zwiększenia możliwości zatrudnienia.

Okres repatriacji masowej ze strefy amerykańskiej w Niemczech zbliża się ku końcowi. W chwili obecnej UNRRA współdziała z władzami wojskowymi w zarządzaniu skupiskami wysiedlenców a Międzynarodowy Zarząd Opieki nad Osobami Wysziedlonymi ponosi odpowiedzialność za zapewnienie im dachu nad głową.

Należy oczekiwać z całym spokojem, że organizacje te, ściśle współpracujące z władzami wojskowymi przyczynia się wydatnie do ulżenia sytuacji tych osób wysiedlonych które pozostają w Niemczech.

Dziennik Polski i Dziennik Zolnierza z dnia 1 grudnia, w artykule wstępnym p.t. Kalwaria Wygnanców cytuje "list repatriantów z Bugu ogłoszony w Trybunie Robotniczej z dnia 8 listopada b.r.

"Obozujemy na stacji kolejowej w Strzelcach od 19 października. Mokniemy na deszczu marzniętym dniem i nocą. W Strzelcach niema baraków do których mogłaby być przeniesiona postoj. W tych dniach przybyły dwa nowe transporty z Monasterzysk i Brodów. Dlaczego teraz w listopadzie przewozi się ludzi w otwartych wagonach? Coż z tego że lekarz i siostra opiekują się nami skoro żyjemy w okropnych warunkach higienicznych a zimno staje się nie do zniesienia zwłaszcza w nocy. Jeśli dłużej przyjdzie nam czekać w tych warunkach dzieci pomra nam z głodu i chorob. Nie mamy paszy dla bydła. Kilka krow już padło. Jak długo mamy jeszcze czekać na wagony? Dlaczego, gdy w Polsce trzeba ręk do pracy a pola tu wokół leżą odlegiem, my stoimy bezczynnie, marnując zdrowie i dobytek, tracąc energię i chęć do życia."

Artykuł wstępny Dziennika kończy się:

Kalwarii wygnanców nie zapobieży opieka rządu warszawskiego. Niechaj ustąpi rząd bezprawia, niech zginie z Polski obca okupacja i obce wojska, niech naród polski wejdzie w prawa na swej ziemi, a wówczas skończy się Kalwaria."

WIEŚCI Z KRAJU

"Deputat" dla górników (najwyższa stawka) wynosi miesięcznie: 4 kg. mięsa; 2 kg. masła i 50 kg. kartofli. Wyższy urzędnik jada na miejscu pracy i otrzymuje 5 kg. cukru, 9 kg. maki i 3 kg. tłuszczu, oraz czasami przydział materiałów włókienniczych.

został na karę śmierci przez sąd w Lublinie.

Brytyjski minister zdrowia Bevan ofiarował Polsce 600 tysięcy pastylek witamin.

Poczta lotnicza z kraju do Wielkiej Brytanii odchodzi obecnie 2 razy tygodniowo w środy i w soboty. Oplata pocztowa listu lotniczego w kraju wynosi 5 zł za każde 20 gr.

Rzady Wenezueli, Boliwii, Australii i Peru postanowiły uznać tymczasowy rząd polski i nawiązać stosunki dyplomatyczne z Polską.

Dekret w sprawie zaopatrzenia w żywność ludności pracującej przewiduje racje 7 litrów świeżego mleka na miesiąc dla dzieci do lat 12. Jednakże w niektórych miastach otrzymują mleko jedynie dzieci do lat 6, w niektórych do lat 3 a w niektórych dzieci w ogóle nie otrzymują świeżego mleka.

Z Lublina donoszą o zamordowaniu w Zolkiewce, powiatu Krasnostawskiego, działacza chłopskiego, Józefa Wróblewskiego, członka Armii Krajowej, a ostatnio członka Partii Chłopskiej. Sprawcami zabójstwa są wedle komunikatu - "terrorystów wrogów demokratycznej Polski".

W korespondencji z Warszawy pani Taub pisze w dzienniku "Expressen," że śmiertelność w Polsce podczas nadchodzącej zimy będzie wyższa, niż w Niemczech. Śmiertelność wśród niemowląt już obecnie wynosi 55%; w niektórych dzielnicach, m. inn. w Wielkopolsce śmiertelność dwukrotnie przewyższa liczbę urodzin. Na 400 tys. mieszkańców Warszawy ok. 50 tys. mieszkało wśród ruin bez dachu nad głową. Obecnie w całym obrębie Wielkiej Warszawy lokuje się po 4 osoby w jednym pokoju, lecz jeśli planu tego nie da się zrealizować — ludziom tym grozi niechybna śmierć.

Z Polski nadeszła wiadomość, że Kardynał Hlond przybył niedawno do Lublina, gdzie przeprowadził lustrację Uniwersytetu Katolickiego. Na specjalnie zorganizowanym powitaniu w Auli Uniwersyteckiej, gdzie zebrał się Senat i młodzież akademicka, zgotowano Prymasowi serdeczne przyjęcie.

Interesujące wiadomości o zmianach personalnych w dwóch stronnictwach ludowych nadeszły ostatnio z Kraju. Jak wiadomo w Polsce zalegalizowane są dwa stronnictwa ludowe: a/ Stronnictwo Ludowe-grupa Wincentego Baranowskiego i Putka, oraz b/ Polskie Stronnictwo Ludowe-grupa Mikołajczyka i Kiernika. Przed kilkoma tygodniami w "Stronnictwie Ludowym" nastąpił rozłam i 37 działaczy tego Stronnictwa na czele z Stanisławem Banczykiem wystąpiło z "S.L." Obecnie doszło do porozumienia między grupą Banczyka, a przedstawicielami P.S.L. Naczelny Komitet Wykonawczy P.S.L. powołał Banczyka na wice-prezesa, zaś 6 dawnych członków "S.L. ofiarował miejsca w naczelnych władzach P.S.L.

Podajemy dla orientacji nazwy najważniejszych organów prasowych w Polsce: "Głos Ludu" (PPR); "Robotnik" (PPS-grupa Osobka Morawski i Szwalbe) "Dziennik Ludowy" (Stron-Ludowe grupa Baranowski i Putek); "Gazeta Ludowa" (P.S.L.); "Kurier Codzienny" (Stron. Demokratyczne-grupa W. Rzymowski i Chajn); "Ilustrowany Kurier Codzienny" (Str. Pracy-grupa Popiel i Felczak); "Rzeczpospolita" (klub pozapartyjny o orientacji "lubelskiej"); "Życie Warszawy" (kierunek polityczny jak "Rzeczpospolita").

Pomiedzy Gdynia a Warszawa kursują dwa pociągi dziennie (cena biletu wynosi 200 zł.) i jeden autobus (cena biletu 700 zł.) Dworce kolejowe w Polsce oraz pociągi są zatłoczone ponad wszelką miarę. Wszystkie wagony są w okropnym stanie, nie ma ani jednej szyby.

W końcu ub. miesiąca na Akademii w Czestochowie wystąpił z dłuższym przemówieniem minister informacji i propagandy Matuszewski, który pierwszy raz oficjalnie zapowiedział, że wybory odbędzie się w przyszłym roku bez podania bliższego terminu. Dosłowny ustęp z przemówienia Matuszewskiego dotyczący wyborów brzmi następująco:

"Wybory muszą nastąpić szybko, tego bowiem chce rząd, naród, społeczeństwo polskie i partie. Pokażemy światu, że u nas nie ma kneblowania ust, że społeczeństwo wybierze samo swych przedstawicieli, którzy wybiorą skolei rząd. Wierzmy, że po tych wyborach będziemy Polskę lepiej i pełniej budowali. Jestem przekonany, że Naród polski kierując się zmysłem politycznym, właściwym mu w momentach przełomowych, wybierze właściwą drogę. Wybory odbędzie się w przyszłym roku kalendaryzowym, a ordynacją wyborczą będzie oparta o konstytucję 1921 r.

Rząd tymczasowy nie zamierza wypłacać odszkodowań ludności za straty wojenne, ponieważ 95% całej ludności polskiej jest poszkodowana w wyniku tej wojny. Państwo musiałoby wyłożyć na odszkodowanie miliony funtów. Natomiast ministerstwo opieki społecznej utrzymuje 70.000 sierot.

Komendant obozu śmierci w Majdanku, Pual Hoffman skazany

W KILKU WIERSZACH

Według oficjalnych danych, ogłoszonych w początkach grudnia przez amerykański Departament Stanu, na terenie Iranu przebywa w chwili obecnej 75 tysięcy żołnierzy sowieckich, 5 tysięcy żołnierzy amerykańskich i 6 tysięcy żołnierzy brytyjskich.

Dwie radiostacje odbiorcze w Salonikach i Bejrucie przejęły audycje podziemnej radiostacji jugosłowiańskiej. W audycjach nadany był apel generała Michajlowicza, który wzywał naród jugosłowiański, aby przygotował się do powstania.

Utworzony został nowy rząd austriacki, na czele którego stanął przewodca partii katolickiej - Leopold Figl. Premier Figl zatrzymał teke ministra spraw zagranicznych. W skład nowego rządu weszło 6 członków stronnictwa katolickiego, 5 socjalistów przy czym ważny urząd ministra spraw wewnętrznych jest w rękach socjalisty, oraz jeden komunista, który został ministrem bez teki.

Sowieckie władze wojskowe w Niemczech zezwoliły czterem dziennikarzom amerykańskim na wjazd do sowieckiej strefy okupacyjnej w Niemczech.

W Bukareszcie odbył się zjazd partii socjal - demokratycznej. Programowe przemówienie wygłosił przewodniczący partii Titel-Petrescu. Wypowiedział się on w zasadzie za współpracę z komunistami, ale zapowiedział, że w nadchodzących wyborach socjaliści wystąpią z własną listą i nie zgodzą się na wspólny blok wyborczy z komunistami.

Radio dunskie podało, że specjalna komisja w skład której weszli oficerowie brytyjscy i sowieccy, oraz przedstawiciele dunskich władz i Czerwonego Krzyża, udała się do obozu dla uchodźców państw bałtyckich w Kolding, aby zorientować się w nastrojach tych uchodźców. Na 114 uchodźców tylko jeden wyraził zgodę na powrót. 113 odmówiło...

Z Sofii donoszą, że partie opozycyjne w Bułgarii zaostrzyły znacznie swój stosunek do rządzącej kliki. Partie opozycyjne ogłosiły wspólną deklarację, podpisaną przez przewodce ludowców - Petkowa, przewodce socjalistów - Lubczewa i b. ministra skarbu - Stojanowa. Deklaracja oskarża rząd o sfalszowanie wyniku wyborów. Front Ojczyźniany stwierdza deklarację w rzeczywistości uzyskał w całym państwie najwyżej 40% głosów i w ten sposób wybory przegrał. Deklaracja domaga się powołania nadzwyczajnej komisji śledczej, która by się zajęła zbadaniem wyników wyborów. Wybory -

twierdzą partie opozycyjne nie były wolne. Urzędnikom grożono usunięciem ze stanowisk, jeżeli nie będą głosowali za Frontem Ojczyźnianym. Wielu ludzi aresztowano.

Radio kairskie doniosło, że w Moskwie liczba morderstw i rabunków wzrosła ostatnio w zastraszający sposób. Władze bezpieczeństwa podjęły nadzwyczajne środki, aby sytuację opanować. Liczni bandyci, którzy wpadli w ręce władz, zostali rozstrzelani. Milicja została znacznie wzmocniona. Ponadto po ulicach krążyły patrole wojskowe i NKWD.

CO DALEJ?

(Dokonczenie ze str. 4- ej.)

trzebna, gdyż związane to będzie z krajem w którym zamieszkamy. Jednak niewątpliwie język angielski przysiądzie nam wszystkim i gdziekolwiek się znajdziemy ułatwi nam rozpoczęcie nowego życia.

Dotyczy to zwłaszcza młodzieży, która po ukończeniu szkół będzie musiała zarobkować - niejednokrotnie będzie musiała wziąć na swe barki utrzymanie rodziny.

Sprawa inteligencji pracującej jest specjalnie trudnym zagadnieniem zwłaszcza w warunkach pobytu na obczyźnie. O wiele łatwiej przedstawia się sprawa inteligentów fachowców: jak inżynierów, techników, lekarzy i aptekarzy. To też inteligencja pracująca - pracownicy administracyjni, biuralisci prawnicy itp. muszą sobie uświadomić, że sytuacja ich będzie o wiele trudniejsza i dlatego posiadanie znajomości języka obcego lub fachu jest kwestja szczególnie ważna. Jeśli te sprawy poruszą to jedynie i wyłącznie w interesie naszego uchoźstwa, gdyż są to problemy nad którymi musimy się już obecnie poważnie zastanowić. Czynniki polskie które obecnie są odpowiedzialne za opiekę nad naszym uchoźstwem muszą również znaleźć jakieś wyjście i pospieszyć z pomocą, by pozostały czas pobytu uchoźstwa polskiego

w Afryce wykorzystać praktycznie dla przygotowania się do przyszłego życia.

Jak w każdym większym przedsięwzięciu tak i w tym musi istnieć wzajemne zrozumienie, zaufanie, pomoc i współpraca a przede wszystkim szczerosc i prawdomownosc. Nie wolno nam ukrywać wzajemnie rzeczywistości, musimy nasze sprawy stawiać wyraźnie tak, jak one w rzeczywistości wyglądają. Trzeba nam będzie wiele hartu ducha i żelaznej woli. Nie wolno poddawać się się rozpacz, unikajmy cierpiętnictwa, unikajmy ludzi niepoważnych lub słabych czy zmęczonych życiem. Musimy zdobyć się na wytrwalosc i wiare że przyjdzie wreszcie chwila kiedy będziemy mogli wrócić do prawdziwej Wolnej, Niepodległej Polski i zakasawszy ręka wyjąć się do odbudowy naszego Kraju. To czego się nauczymy na przymusowej tułaczce wśród obcych, będzie dorobkiem dla nas i naszego kraju i nikt wówczas nie powie że zmarnowaliśmy czas spędzony na obczyźnie, i dlatego pragnęliśmy do wszystkich dla których nie jest obca sprawa przyszłości naszego uchoźstwa o zastanowienie się nad tymi problemami o współpracy w tych zagadnieniach, projekty i o pomoc rzetelną.

Z NAIROBI

Jeszcze w początkach bieżącego roku Ministerstwo Wyznan Religijnych i Oświecenia Publicznego w Londynie powołało do życia Komitet Ochrony Czystości Języka Polskiego. Komitet ten w trosce o czystość naszej pięknej mowy ojczystej zorganizował Konkurs Polonistyczny dla młodzieży szkolnej, uczącej się w Wielkiej Brytanii, Afryce Wschodniej i Południowej, w Indiach, Palestynie, Persji i Nowej Zelandii.

Celem konkursu było zwrócenie uwagi młodzieży na potrzeby pielegnowania czystości mowy polskiej, oraz zachęcenie jednostek uzdolnionych do dbalności w tym kierunku. Ze względu na założenie konkursu, główne kryterium oceny obok względów ogólnoliterackich stanowić winny wartości językowe.

Zgłoszenia do konkursu były ochotnicze, wskazany był jednak udział uczniów wyróżniających się w zakresie polonistyki. Komitet przesłał do opracowania sześć tematów konkursowych, z których nauczyciele poszczególnych szkół wybrali trzy tematy do opracowania po jednym dla każdego uczestnika konkursu. Na wykonanie pracy przeznaczono czas do pięciu godzin, pozostawiając całkowitą swobodę pod względem ujęcia danego tematu.

W konkursie wzięła ochoczo udział młodzież szkół polskich na terenie Afryki a rezultaty udziału w konkursie są prawdziwym sukcesem naszej młodzieży i nauczycielstwa. Wyniki konkursu dały wyraz wysokiego poziomu naszego szkolnictwa na terenie afrykańskim.

Delegatura Ministerstwa W. R. i O. P. w Nairobi jeszcze w kwietniu b. r. podała nadesłane tematy wyznaczając termin konkursu na dzień 15 maja. We wszystkich szkołach na terenie Afryki Wschodniej i Południowej prace konkursowe zostały wykonane przez uczniów pod nadzorem nauczycieli i zaopatrzone ich opinia przesłane do Delegatury w Nairobi, skąd skierowano wszystkie prace pod adresem komitetu Ochrony Czystości Języka Polskiego w Londynie. Tematy były następujące:

"Czy to wszystko jedno, jak się mówi po polsku. Moje miasto, moja wieś w Polsce. Jak było u nas w domu. Dlaczego morderle się po polsku, List do żołnierza polskiego w Armii Krajowej. Co chciałbym zrobić w Odrodzonej Polsce".

Obecnie nadeszły z Londynu wyniki międzynarodowego konkursu polonistycznego. Sąd konkursowy podkreślił szczególnie wysoki poziom prac z Liceum i Gimnazjum w Tengeru, które uzyskały największą ilość nagród i wyróżnień. Wśród 13 uczniów i uczennic nagrodzonych, których nazwiska sąd konkursowy uszeregował w porządku alfabetycznym nie określając kolejności miejsc, znajdują się następujący uczestnicy konkursu z wymienionego zakładu: Krażynska Irena, Krażynski Mirosław, Rouckowna Wanda, Skowronska Halina. Wśród 40 prac wyróżnionych znajdują się prace uczniów i uczennic Liceum i Gimnazjum w Tengeru: Horbaczewska Barbara, Odolski Stanisław, Rouckowna Julia i Rouckowna Zofia. Wszystkim uczestnikom konkursu, których prace zostały nagrodzone lub wyróżnione, Komitet Czystości Języka Polskiego rozesłał upominki w postaci książek, które zostaną doreczone za pośrednictwem szefa Osiaty Polskiej w Afryce p. Seweryna Szczepankiego.

Dział Oświaty wyraża Dyrekcji i Gronu Nauczycielskiemu Liceum i Gimnazjum Polskiego w Tengeru, a w szczególności nauczycielkom języka polskiego pp. prof. Jadwidze Bortowskiej i prof. Kazimierze Skorskiej uznanie i podziękowanie za tak piękne wyniki pracy szkolnej.

Ponadto sąd konkursowy wyróżnił 40 prac, odznaczających się zaletami języka i treści, a mianowicie: z terenu afrykańskiego 18, z Palestyny 9, Nowej Zelandii 3, z Szkocji 7, z Persji 2, z Indii 1. Są to:

1. Apanowicz Jan /Oudsthoorn, Szk. Powsz./ 2. Bartoszekowna Aniela /Rusape, Szk. Powsz./ 3. Buczkowska Regina /Masindi, Gimnazjum Kupieckie/ 4. Chocian Janina /Rusape, Szk. Powsz./ 5. Fruzynska Janina /Digglefold,

Lic. i Gimn./ 6. Horbaczewska Barbara /Tengeru, Lic. i Gimn./ 7. Klimowicz Alina /Digglefold, Gimnazjum/ 8. Krawcowna Felicia /Masindi, Szk. Powsz./ 9. Kucharek Mieczysław /Bwana Mkubwa, Szk. Powsz./ 10. Latawiec Wacław Jerzy /Koja/ 11. Medoniowna Stanisława /Lusaka, Lic. i Gimn./ 12. Mażak Jerzy /Kidugala Gimnazjum/ 13. Odolski Stanisław /Tengeru, Lic. i Gimn./ 14. Otwinowska Anna /Digglefold Lic. i Gimn./ 15. Rouckowna Julia /Tengeru, Lic. i Gimn./ 16. Rouckowna Zofia /Tengeru, Lic. i Gimn./ 17. Zarzycka Jadwiga /Lusaka, Gimnazjum/ 18. Zych Lesław /Bwana Mkubwa, Szk. powsz./

Jury podkreśliło szczególnie wysoki poziom prac nadesłanych z Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącego z Tengeru /Tanganyka/, które uzyskały największą liczbę nagród i wyróżnień.

Dyrekcja W. R. S.

/N. C. W./ uzgodniła z władzami cywilnymi i wojskowymi przepisy w sprawie umundurowania swoich pracowników Polskiej Sekcji.

Personel Organizacji S. P. K. P. /Służba Pomocy Katolickiej Polakom/ ma prawo i obowiązek noszenia munduru i odznak przewidzianych przepisami Organizacji W. R. S. A więc: W służbie wojskowej: mundur polowy, kroju wojskowego i beret khaki z wypustką bialo-zolta. W służbie cywilnej: mundur granatowy kroju wojskowego i furazerka granatowa z odznaką "War Relief Services."

Odznaki: na naramiennikach munduru wstążka poprzeczna bialo-zolta z napisem "Welfare." Na lewym przedramieniu odznaka Instytucji W. R. S., okrągła pieczęć z krzyżem na tle bialo-zolnym. Na obydwu ramionach przepisowy napis "Poland".

Mundury te obowiązują bez żadnych wyjątków wszystkich pracowników W. R. S. Sekcji Polskiej w przyszłości po powrocie do Kraju.

W Afryce umundurowani zostali pracownicy Dyrekcji W. R. S. N. C. W. C. w Nairobi. Personel pracujący w Osiedlach obowiązuje jest nosić, w czasie swych zajęć, na lewym przedramieniu opaskę bialo-zolta z przepisową odznaką W. R. S.

Z OSIEDLI

Kidugala.

Dzień 21. 10. 1945 r. był "Dniem Polskiego Czerwonego Krzyża" w Kidugali. Komisja Finansowa, która została wyłoniona przez Przedstawicielkę P. C. K. spośród mieszkańców, przyjęła przed południem tegoż dnia od Harcererek puszkę z datkami pieniężnymi składanymi na Polski Czerwony Krzyż.

W dniu tym - po niesporach - odbył się na pięknie udekorowanej scenie w "Domu Polskim" wyczerpujący i niezwykle ciekawy w treści odczyt napisany przez Przedstawicielkę P. C. K. na Kidugale p. H. Glowacka p. t. "Rozwoj i działalność Czerwonego Krzyża".

W poł-godzinny referat został przedstawiony rozwój humanitarny Czerwonego Krzyża na przestrzeni prawie-osiemdziesięciu lat poczynając od ang. siostry miłosierdzia Florence Nightingale.

Czerwony Krzyż staje się instytucją międzynarodową, pod którą kamień węgielny położył Szwejcar - H. Dunant.

W Polsce - jednym z pierwszych pionierów szlachetnej idei C. K. był podczas wojen z Rosją w r. 1830 - 31 dr. Karol Kaczkowski - Naczelnik Zdrowia Armii Polskiej. Już podczas wojny rosyjsko - japońskiej, Polski Czerwony Krzyż istniał nieoficjalnie, a z chwilą odzyskania Niepodległości, przystąpił do związku międzynarodowego, działając na zasadach Konwencji Genezyjskiej. Akcją samarytanską P. C. K. ma swoją zasłużoną sławę. Organizacja młodzieży - szkoły pielęgniarstwa w Warszawie i Poznaniu - kursy lotnicze i spadochronowe (na wystawie Międzynarodowej w Luksemburgu, ekipa siostr P. C. K. - jako skoczków spadochronowych wzbudziła podziw). Szpitalnictwo - drużyny ratownicze, laboratoria biologiczne. Warszawa - kolumny sanitarne przeciw epidemiczne - przeciw pożarowe i t. p. Armia Polska otrzymała od P. C. K. kolumny samochodowo - sanitarne o wartości 7 milionów zł. oraz 7 samolotów sanit. W r. 1940 - P. C. K. zajmuje się rozdawaniem darów zagranicznych -

ułatwia poszukiwania rodzin i rozprzestrzenia swoje placówki po całym świecie.

Dzięki zabiegom P. C. K. - władze bryt. wypłacają 200000 Sh. na potrzeby P. C. K., "Czerwony Krzyż Australii, Indii, Nowej Zelandii, Poludn. Afryki, Danii, Egiptu, Portugalii, Szwecji, Argentyny, Brazylii, Chile i Norwegii - udzielają pomocy dla Polskiego C. K., w zrozumieniu potrzeb i celów. Polski Czerwony Krzyż wysłał również memorialy do Ojca Św., prez. Roosevelt'a i Churchilla w sprawie pomocy dla zesłanej ludności w Rosji i w niemieckich obozach koncentracyjnych. P. C. K. przyczynił się również do wymiany jeńców wojennych.

Obecnie Polski Czerwony Krzyż występuje z inicjatywą zawiązania "Kol P. C. K." w każdym osiedlu - w celu współpracy naszej emigracji z wysokimi celami P. C. K. i rozszerzenia jego samarytanskiej działalności.

Referat na powyższy temat - głęboko zapisał się w pamięci słuchaczy.

Wieczorem - w Dniu P. C. K. odbyła się w Świątlicy Osiedla zabawa z tancami.

Ogolem zebrana kwota wyniosła Sh. 340. 45 - którą to przeznaczona została na rzecz Polskiego Czerwonego Krzyża. (M. Huszczańicka - Peschke.)
Koja.

W Osiedlu Koja dnia 18. listopada w sali R. K. O. poświęcono wieczór wspomnieniu żalobnemu o s. p. Wincentym Witosie. Wieczór ten został zorganizowany przez powołany Komitet Obywatelski. Na program złożyło się przemówienie p. A. Kolodzieja, odegranie dwóch utworów fortepianowych a to "Śmierć Azy" Griega, "Marsz Żalobny" Szopena przez p. St. Błahowa, oraz dwie deklamacje wykonane przez p. Szczepkowską i p. Jablonskiego.

Dnia 22. listopada p. Dr. Wyspański wygłosił odczyt p. t. "Zagadnienie śmierci" w świetlicy polskiej YMCA.

W dniu 23. listopada zespół amatorski w składzie 35 osób zorganizowany przez R. K. O.

wyjechał do Masindi z przedstawieniem "Dziady" Część II. Dnia 24. listopada odbyło się przedstawienie dla dzieci, a 25. listopada dla dorosłych. Kierownictwo Osiedla, Referat K.-O. i mieszkańcy Masindi okazali dużo gościnności i zainteresowania przybyłym gościom.

Również tego dnia staraniem Kola Literackiego przy Oddziale Polskiej YMCA został urządzony "Wieczór muzyczny."

Dnia 25. listopada Polska YMCA zorganizowała odczyt p. t. "Czy ziemie zachodnie są dla Polski rekompensata" wygłoszony przez p. Daneczkę.

Na drugą część wieczoru złożyła się muzyka fortepianowa. Dnia 24. i 25. część muzyczna wykonała p. Dulebina.

Abercorn. Dzień 11. listopada dzień Święta Niepodległości, był tego roku obchodzony w naszym Osiedlu nadzwyczaj uroczysto.

Już od wczesnego rana dalo się zauważyć większy ruch, zbierali się bowiem grupkami "Zuchy" i "Harcerzyki" na nabożeństwo, które celebrował uroczysto o godz. 8-30 Ks. Proboszcz Wierzbinski

Po nabożeństwie i patriotycznym kazaniu Ks. Proboszcz Wierzbinski zaintonował pieśń "BOŻE COS POLSKE", po odśpiewaniu której, młodzież i mieszkańcy Osiedla udali się do świetlicy osiedlowej, gdzie odbył się uroczysty poranek, który zaszczylił swą osobą Komend. Bryt. Pan Westwood ze swą małżonką.

Na program poranku złożyły się: deklamacje i śpiewy, okolicznościowe przemówienie Kier. tut. Pol. Y. M. C. A. nacechowane dużym patriotyzmem oraz obrazki sceniczne.

Uroczystość została zakończona "Ogniskiem", które urządziło tut. Harcerstwo na boisku sportowym tut. Y. M. C. A. o godz. 7 mej - wieczorem.

Za te pokrzepiająca na duchu, wzniosła uroczystość - składamy wszystkim organizatorom, a przede wszystkim naszym młodocianym artystom - Ks. Proboszczowi Wierzbinskiemu, nauczycielstwu i Kierownictwu Szkoły staropolskie "BOG ZAPLAC".

KRONIKA HARCERSKA

W dniach od 31. X. do 4. XI. br. odbył się w Kondoa 5 dniowy oboz harcerski prowadzony w dwóch grupach-harcerek i harcerzy. Komendantka grupy harcerek była Druhna Danuta Godzisz, a Komendantem grupy harcerzy, i zarazem Komendantem całosci był druh Feliks Pawlowski Hufcowy Hufca Harcerskiego w Kondoa, Opiekunka z ramienia szkoły na obozie była p. Maria Swirska. W czasie trwania obozu zdobyto duzo sprawnosci i stopni a mianowicie: 2 harcerki zdobyly stopien pionerki, 6-sprawnosci milosniczki gier ruchowych, 8-sprawnosci milosniczki gier, 3-pierwszej pomocy, 4-sobieradka obozowego, 8-roslinoznawcy, 11-ptaekoznawcy, 5-pionera, 4-kucharzki, 9-gonca.

Harcerstwo polskie w Indiach rozwija się nadzwyczaj pomysłnie, co zawiadując należy w dużej mierze tamtejszym instruktorom harcerskim, a mianowicie: por. inż. B. Panewiczowi i por. Z. Peszkowskiemu, znanemu specjalistcie zuhowemu. Szczegolnie dobrze jest postawione harcerstwo w osiedlu Kolhapur-Valivade. Harcerstwo w Indiach posiada bogaty sprzęt wyszkoleniowy i inwentarz, co ilustruje poniższe zestawienie: 2 samochody (z tego jeden ciężarowy), pare zestawow sprzętu łącznościowego (telefony polowe wraz z odpowiednią ilością kabla, aparaty do sygnalizacji świetlnej, tarcze sygnalizacyjne i t. p.), aparaty do terenoznawstwa i wiele innych. Ostatnio odbyło się szereg kursow specjalnościowych, jak: Kierowcy, Kucharza, Sygnalisty i inne. Oprócz tego rozwija się tam silny ruch wydawniczy. Wymienić należy czasopisma "Młodzi", "W kregu wodzow", "W kregu rady" i inne.

Pisma te są świetnie redagowane, a jedyna ich wada jest skromna szata zewnętrzna (odbijane na powielaczu). Staraniem i nakładem Kursu drużynowych w Natanii [Palestyna] ukazał się już drugi numer piśmie "Niezwykłe", z października. Poza pretensjonalnym tytułem, samo piśmko stoi na należytym poziomie. Zupelnie dobry jest artykuł Renaty pod tytułem "Nasza postawa wobec sytuacji politycznej" w którym

autorka wyraźnie stwierdza, że "lepiej przysłuchamy się Polsce ucząc się, niż uprawiając w takim młodym wieku politykę". Ciekawe jest krótkie tłumaczenie z angielskiego pod tytułem: "Agata Baden Powell." Całosc miła i ciekawa.

Harcerze w Niemczech wykazują ożywioną działalność. Ostatnio Brunszwicka Chorągiew Harcerska urządziła niedawno w lesie obozu "Marianow" koło Helmstedt pięciodniowy kurs harcerski dla drużynowych. Kurs obejmował wszelkie dziedziny pracy harcerskiej. W ognisku pożegnaniem wzięła udział grupa skautek brytyjskich.

W obozie "Chicago" w pobliżu Peine trzy nowe powstające drużyny harcerskie z okolicznych obozow zorganizowały pierwsze ognisko harcerskie. W uroczystości podniesienia sztandaru i w ognisku wzięła udział znaczna grupa skautow brytyjskich. Zgodnie ze starą tradycją ognisko zapalił jedna zapalka oficer brytyjski-stary skaut.

Najmilszy upominek

Redakcja "Głosu Polskiego" otrzymała najmilszy upominek gwiazdkowy w postaci listu z życzeniami i pięknie wykonanej, składanej choinki, od Klasy Piątej Publ. Szk. Pow. Nr. 1. w Masindi. Drogim naszym najmłodszym Czytelnikom serdecznie dziękujemy i życzymy powodzenia w nauce.

Osiągnięcia w tym kierunku są najcenniejszym naszym dorobkiem na uchodźstwie, który złożycie swemu Krajowi w przyszłości, po powrocie do Wolnej Ojczyzny.

Odpowiedzi Redakcji.

P.W.Z. Kojas.

W numerze 6-tym "Głosu Polskiego" udzielając odpowiedzi na list Pana, podaliśmy jedynie KRAJE, które dotychczas nie uznały tymczasowego rządu warszawskiego. Rzecz jasna, że Watykan przede wszystkim nie uznał rządu warszawskiego, a nieustępliwie stanowisko Ojca Świętego w sprawach Polski, jest znane wszystkim powszechnie.

P. Tryst Marandellas.

List Pana z dnia 15 listopada

RUBRYKA WPLAT na "POLSKI FUNDUSZ PRASOWY" w Afryce

Osiedle Rongai	Shs. 780
Inż. Józef Sperling	
Dar-Es-Salaam	" 50
Ofiara ze składek w kościele w Abercorn	" 130
Akcja Katolicka Morogoro	" 33
p. J. Korzeniowski Kier. osiedla Tengeru, zamiast przyjęcia	" 200

Osiedle Masindi w dniu 18 listopada b. r. na walnym Zgromadzeniu Uczniowcow Spoldzielni "Polonia" uchwalilo kwote Shs. 3.000

Zamiast życzeń Sw.

P. sędzia Jan Korab Karpowicz z Ifundy, zamiast życzeń swiatecznych nadesłał Shs20/- na byłych polskich jencow w Niemczech. Pieniądze przekazaliśmy Del. P.C.K. w Nairobi.

Poszukiwanie rodzin.

Mam wiadomość o rotmistrzu Mikoszu Stanisławie. Rodzine prośbę o zgłoszenie się pod adresem: Mirzyska Stefania - Kidugala P.O. Njombe, Tanganyika.

ny. Poniżej zamieszczamy tekst listu: "Nasza Redakcjo!

Z dnia na dzień oczekujemy pojawienia się "Głosu Polskiego", bo czytamy go z zainteresowaniem. Z wdzięcznością ślemy choinkę zrobioną przez nas wraz z życzeniami: Aby jak najwięcej było Nr. "GŁOSU POLSKIEGO", a Nowy Rok przyniósł szczęście dla naszego Kraju.

10. XII. 1945.

Klasa piąta
Publ. Szk. Pow. Nr. 1
w Masindi

b.r. otrzymaliśmy. Za uwagi dziękujemy i wyjaśniamy, że w kilku pierwszych numerach do rubryki "Z Osiedli" material musieliśmy czerpać z miesięcznych raportow komendantow osiedli. Obecnie mamy już bezpośredni kontakt i wiadomości od naszych korespondentow, co wyklucza niescisłości. W przyszłości, prosimy listy do redakcji podpisywać pełnym nazwiskiem.

Inz. W. Krogulski.

Bomba atomowa

(Ciąg dalszy.)

Z budowy jądra wodoru widzimy, że gdybyśmy mogli "zlepic" jego jądro t.j. dodatkowo naladowany proton z neutronem i dodali jeden elektron, to otrzymalibyśmy jeden neutron o kompletnym ładunku. Niedawno odkryto, że prócz protonu i neutronu w skład jądra wchodzi jeszcze elektron dodatni nazwany "positronem", którego masa nie odgrywa prawie żadnej roli w wadze jądra i ciałko nie posiadające ładunku elektrycznego, zwane "Neutrinem". Ciałko to nie jest "aktywne" częścią jądra i istnieje tylko w stanie "potencjalnym" "Oba te ciała odkryto w "promieniach kosmicznych" a więc w eterze.

Tak więc neutron składa się istotnie z protonu i elektronu. Gdyby się zdarzyło, że neutron rozpadłby się na swoje składniki, to te dwie części zostałyby kwantytatywnie niezmiennicze, ale elektron wyskoczyłby z tej kombinacji i stałby się "nowym" ciałkiem, w którego ruchu towarzyszyłby jeden "neutron". Tu więc znowu, jak w "fotonie" kosmem energii powstała materia.

Te eksplozje, a raczej wytryski z atomów, nazywamy ich "emanacją radioaktywną".

Zauważono, że sole uranu "ulatniają" się jakby, a powoduje to zjawisko wytryskiwanie w nich drobniutkich cząsteczek z fantastyczną szybkością i bez widocznej przyczyny. Cząsteczki te nazywano zależnie od ich właściwości ciałkami lub promieniami, "alfa", "beta" i "gama".

Ciałka "alfa" emanuje jądro atomu Helu, mają one ładunek dodatni. Stwierdzono dalej, że ciałko "alfa" w czasie swej podróży w przestwor /20 km. na sekundę/ aresztuje po drodze dwa elektrony, budując w ten sposób nowy atom Helu.

Ciałko "beta" o ładunku ujemnym, jest bardzo dziwne. Mianowicie, szybkość jego jest niezrozumiale zmienna, waha się bowiem między kilkunastoma a kilkuset km. na sek.

Ciałka "gama" są nieco podobne do promieni "X" Roentgena i powstają z wibracji

elektromagnetycznych eteru. Drugim produktem tych wibracji są ciała zw. "fontonami", owe odpryski kwantów energii, zwane również "ciałkami światła," o szybkości 300 tysięcy km. na sek. Struktura "fontonu" jest jednym z przykładów materializacji energii. Na to nowe ciało składają się dwa ciała "positron" plus elektron dodatni, i jeden wspólny elektron. "Fonton" w swej istocie pierwotnej był pozbawiony wszelkiej masy, był czystą energią, jednak gdy w swym biegu zderzył się z jakimś atomem to sfera cząstek jego masy, podobnie jak to czyni "neutron."

Żeby sobie zdac sprawę z tej ilości ciałek, które powstały z "radioaktywności" pierwiastków, uzmysłowmy sobie, że jeden gram "Radu" emanuje sto miliardów ciałek alfa, beta i gama w ciągu sekundy.

Te straty w materii i energii nie pozostają bez śladu. Atom traci swój proton i elektron, degraduje się zatem w "skali Mendelejewa" i tak n.p. "Rad" ze swej wysokiej pozycji zjeżdża do poziomu atomu ołowiu. W przyrodzie ten proces degradacji odbywa się dosyć wolno, bo trwa miliony lat i stratę pokrywa budowa nowych atomów przez ciała emanowane jak to widzieliśmy.

Człowiekowi znudziło się być bezczynnym świadkiem tych fenomenów, zwłaszcza kiedy zapoznał się z budową atomów.

Ponieważ atom trzyma się razem wzajemnym przyciąganiem i odpychaniem jego części składowych pod wpływem równych, lecz przeciwnych ładunków elektrycznych, więc przez sztucznie pozbawienie jądra atomu części jego ładunku dodatniego, "wywala" się niejako jego "elektrony", "proton" zaś dobrawszy sobie, równo co do ładunku, "elektrony" tworzy inny atom, naturalnie niższy w "skali Mendelejewa".

Czyby tu strzelić w jądro atomu, żeby się rozleciało? Niczym innym jak jakimś "ciałkiem" o dużej szybkości i sile przebijania.

Spróbowano ciałkiem "alfa", nie udało się, za powolne. Sprobowano innymi szybszymi, było trochę lepiej, lecz zawsze najgłośniejsza przeszkoda szybkiego i celnego strzału była "mgławica" dzikich elektronów, która przechowywała pocisk, a druga, ta okoliczność, że dodatni ładunek jądra atomu "odpycha" ciałko naladowane tak samo dodatnio jak on.

Zrezygnowano z ciałek emanowanych radioaktywnie. Poprobowano pocisków "ciezkich" jakimi są n.p. "protony" innych atomów. Uzyskano wprawdzie rozbić atomu "litu" na dwa atomy "helu" ale stracono przy tym część materii.

Strzelanie "elektronami" dawało również słabe rezultaty, zjadła je "mgławica" nim dotarły do celu.

Doswiadczenia wspomniane nie szły na marne. Po drodze do celu zrobiono wartościowe odkrycia. Znalezione ciało "Deutonu", zwane także "ciezka woda", stwierdzono, że dwa pierwiastki o tym samym składzie atomowym, tych samych właściwościach fizycznych i chemicznych, różnią się niekiedy ciężarem atomowym. Takie pierwiastki nazywano "Izotopem" jednego w stosunku do drugiego pozornie nie różniącego się niczym.

Takim właśnie "izotopem" wodoru jest "deutonu", ma tak jak wodor jeden "proton", jeden "elektron", lecz z dodatkiem jednego "neutronu". Byłby z niego niezły pocisk, gdyby nie ten nieszczęsny ładunek dodatni.

Przyszli więc "artylerzyści" do przekonania, że chyba "neutron" będzie najodpowiedniejszy jako praktycznie bezładunkowy, a mający, skutkiem swego ciężaru, dużą siłę przebijania. Ta jego bezładunkowość pozwoli mu przejść przez zapórę elektronów i mgławicy i kpic sobie będzie z odpychającej postawy jądra, lecz jak taki "neutron" zdobyć?

Probowano odłupac go promieniem "alfa" z atomu baru-ale było to zbyt kosztowne.

(c. d. nast.)

NASZYM NAJMŁODSZYM CZYTELNIKOM.

Antoni Boguslawski

—*Pasaliśmy stadko owiec pod borem
Przyleciały cztery wilki wieczorem!
Cztery wilki, jak herody,
narobiły w owcach szkody:
Zjadły wszystkie, wszyscyutenkie,
i jagniatka te malenkie! O, Jezu!*

—*Gdzie my teraz się ze wstydu podziemem?
Z czym pojedziemy do świętego Betleem?
Chyba z węgla ta z jagniatka,
co jej nie chce utkac przadka;
chyba rozek ten ze szkopka
położymy co u złobka! O, Jezu!*

—*Nie płaczcie mi pastuszkowie, zawczasu:
mruga na was gwiazdka złota z nad lasu,
Mruga na was niedaremno
promieniami w tę noc ciemną,
gwiazdka złota, szczerozłota,
sama o was się kłopotą! O, Jezu!*

—*Prosciutenka, bielutenka jest steczka
od serc naszych do Twojego złobeczka.
Prosciutenko wie dzie droga
do Twojego, do serduszka.
Poklekamy u tej steczki,
bedziem prosić: - Wskrzysz owieczki! O, Jezu!*

—*Ty, coś nigdy od lat tylu, stuleci,
nie odmówił, kiedy proszą cię dzieci,
dotkniesz rączką owczej sierści,
mówiąc: - Przy mnie niema śmierci!
I na znak Twój po porządku
stanie owca przy jagniatku! O, Jezu!*

—*A wilczyśka - szare - bure z kudłami,
jak te pieski, tak pobieży przed nami
Powiedz, wilczku, prawdę powiedz,
czy nie będziesz zjadał owiec?
Oj, nie będę na zboj chodził,
bo się Chrystus dziś narodził, O, Jezu!*

Józef Brzezinski.

GAWEDA GWIAZDKOWA

Wiele przyczyn składa się na to, że święta Bożego Narodzenia są najmiłszymi świętami w roku. Bo to wówczas jest i uroczysta wigilia, w czasie której lamie się oplatki z życzeniami pomysłnego następnego roku i spełnienia najgorętszych pragnień, po wigilii zaś jest zawsze choinka. O choince możnaby powiedzieć wiele, a wszystko byłoby

jeszcze zamalowało. Pamiętacie? Cała choinka ozdobiona jest kolorowymi i błyszczącymi cackami, a na samym wierzchołku anioł z rozwiniętymi skrzydłami lub gwiazda z promieniami. Na choince jarzą się świece. Cudowny zapach lasu wraz z nią przyszedł z boru! Choinka stwarza radosną atmosferę święta, tym bardziej, że prawie za-

wsze pod najniższymi galeziami są ukryte różne prezenty, wymarzone już od miesięcy. Czego tam nie ma? I piękne kolorowe ołówki, i ostre jak brzytwa łyżwy, i piękne książki z obrazkami, i mis burowłosy, i śpiąca lalka..... A potem śpiewa się koledy: "W Złobie Leży",

(c.d. na str. 16 - ej.)

"Lulajże Jezuniu", "Przybieżeli do Betleem pasterze" i wiele innych, a wszystkie są takie swojskie, piękne.

O polnocy idzie się zawsze na Pasterkę. Kościół wtedy zupełnie inaczej wygląda, niż zwykle. Ołtarz aż plonie od mnostwa palących się świec, dymy wonne unoszą się daleko pod sufit. Jest radośnie, odświeżająco!

Na Boże Narodzenie konieczne musi być mroź i śnieg. Mroź szczybie w nos i policzki, ale zato śnieg skrzy się, jak miliardy porozrzucanych brylantów. Wtedy dopiero jest prawdziwe Boże Narodzenie.

Spędzamy na tulacze już siódme Boże Narodzenie. W latach tych czasami był śnieg i mroź, ale nie było gwiazdki. Czasami była wigilia, ale nie było śniegu. A prawdziwej choinki, z prawdziwego, pachnącego choina świerka, ze sztucznym śniegiem, z zimnymi ogniami, kolorowymi świeczkami - wielu z was, a może nawet i wszyscy, dawno nie oglądali. Bo coż to za gwiazdka, jeśli naokoło wszystko zielone, noce parne, z pobliskiego buszu odzywają się krzyki małp, rechot żab, czy nawet slychac z oddali ryk lwa?

A jednak to są święta Bożego Narodzenia. I choć w odmiennych warunkach, bez własnego domu,

bez naszej choinki, i bez wydeptanej w puszystym śniegu ścieżki do kościoła - jednak zegar dziejów ludzkich w tej chwili wydzwaniania jeden rok więcej od chwili, gdy na ziemi przyszło Boże Dziecię. A lat tych upłynęły już dziesiątki setek. Pomyslcie chwilke i starajcie się wczuć w rytm historii. Ile ludzkość przeżyła już tragedii, nieszczęść i zła! A historia jest niezmienna. Jak przed setkami lat, tak samo i za setki lat będzie takie samo Boże Narodzenie, i tak samo Święta beda obchodzone. Jesteśmy wygnancami, nie mamy własnego domu i odczuwamy to boleśnie, lecz coż znaczą nasze bole i nasze nieszczęścia w porównaniu z tym ogromem tragedji, które ludzkość już przeżyła.

Ale największym naszym bolem jest to, że w tym dniu radości i wzajemnego pojednania jesteśmy zdala od swych najbliższych. Niejeden z Waszych ojców czy braci spędzi to święto pod lazurów niebem Italii, czy w obozach w Niemczech, czy może w dalekich śniegach Syberii. Wielu z Waszych najbliższych Święta te spędzi już w Polsce, ale głęboka troska pokrywac im będzie czoła, że nie ma tam jeszcze prawdziwej wolności i że Świat tych nie mogą spędzić razem z Wami.

Ale jesteśmy jedna wielka rodzina. I gdziekolwiek los nas zagnał, wszędzie w tym dniu, niezależnie od warunków, będziemy się lamac oplatkiem. I będziemy sobie nawzajem składac zyczenia. I w chwili tej nie wolno Wam zapomniec o nieobecnych Waszych bliskich. Niech zyczenia Wasze popłyną tam gdzie oni są. Zycie im z całego swego serca, by byli szczęśliwi, by los pozwolił tym, którzy obecnie są w szeregach armii, złożyć spokojnie brzoź poczuciem dobrze spełnionego obowiązku i by mogli Was uscisnąć. Tym którzy są jeszcze w obcych krajach zycie, by mogli wreszcie wrocic jak najprędzej do Wolnej Polski. Tym którzy już są w Kraju zycie, by poczuli się wolnymi i pełnoprawnymi obywatelami własnego Państwa.

I znowu kiedyś beda się paliły świeczki nie choince, znowu będzie pod nogami skrzypiał śnieg, gdy pojedziemy na Pasterkę, i znowu będziemy śpiewali w ten Dzień Wigilijny koledy w gronie swych najbliższych. A potem przyjdą kolednicy z gwiazda i z szopka, przyprowadzą z sobą turonia, a diabeł będzie straszyl czarnym ogonem, a śmierć będzie brała na widły złego Heroda.

I wówczas my Polacy będziemy panami na własnej ziemi i nikt nie będzie udzielał nam gościny z grzeczności, ani nikt nie będzie udzielał nam rad i wskazówek, jak mamy się rzadzić we własnym domu. W Polsce będzie po polsku. Zapewne będziemy wówczas mieli dużo pracy do odrobienia, bo trzeba będzie odbudowywac zburzone miasta, drogi, na nowo budowac przemysł, zasiewac pola. Zapewne czasem będzie i chłodno i głodno. Ale nic to - za to będziemy szczęśliwi. Bo nigdzie tak nie smakuje chleb, jak na własnym zagonie, i nigdzie się nie pracuje z takim zapalem, jak na własnych smieciach.

Wiec w tym uroczystym dniu Bożego Narodzenia, lamiac się oplatkiem przy Wieczerzy Wigilijnej złożmy sobie wszyscy nawzajem najpiękniejsze zyczenia:

"OBY W WOLNEJ I NIEPODLEGLEJ, NIEZAWISLEJ I SZCZESLIWEJ POLSCE BOG POZWOLIŁ NAM SPĘDZIC JUZ NASTĘPNĄ GWIAZDKĘ."

DRUKARNIA: "Colonial Printing Works. Nairobi"

Wydawca: "Polski Fundusz Prasowy." Redakcja i Administracja: Nairobi. p. o. Box 1939